

"মৰমৰ সন্তানসকল – পিতাই তোমালোকক জ্ঞান যোগৰ খোৰাক (পথ্য) খুৱাই জবৰদস্ত আপ্যায়ন কৰে, সেয়ে সদায় আনন্দিত আৰু সন্তুষ্ট হৈ থাক। আৰু শ্ৰীমত অনুসৰি সকলোৰে আপ্যায়ন কৰি থাক।"

প্ৰশ্ন: এই সংগমযুগত তোমালোকৰ আটাইতকৈ মূল্যবান বস্তুটো কোনটো, যাৰ যত্ন ল'ব লাগে?

উত্তৰ: এই সৰ্বোত্তম ব্ৰাহ্মণ কুলত তোমালোকৰ এই জীৱন বহুত অমূল্য, সেয়েহে শৰীৰৰ নিশ্চয় যত্ন ল'ব লাগে। এনেকুৱা নহয় যে এয়াতো মাটিৰ পুতলাহে, নাশ হৈ যাব! নহয়। ইয়াক জীয়াই ৰাখিব লাগে। কিবা বেমাৰ হ'লে তাৰ কাৰণে বিৰক্ত হ'ব নালাগে। শৰীৰটোক কোৱা - তুমি শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা। যিমান স্মৰণ কৰিবা সিমানই পাপ খণ্ডন হৈ গৈ থাকিব। শৰীৰটোৰ ভালদৰে সেৱা কৰিব লাগে যাতে জীয়াই থাকে আৰু শিৱবাবাক স্মৰণ কৰি থাকে।

ওঁম শান্তি। জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ প্ৰদান কৰোঁতা আত্মিক পিতাই বহি আত্মিক সন্তানকলক বুজায়। জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ পিতাৰ বাহিৰে আৰু আন কোনেও দিব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ লাভ কৰিছা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে এই পুৰণি সৃষ্টি সলনি হ'বৰ সময় হৈছে। বেচেৰা মনুষ্যই নাজানে যে সলনি কৰোঁতাজন কোন আৰু কেনেকৈ সলনি কৰে! কাৰণ তেওঁলোকৰ জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰই নাই। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ পাইছা, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানি গ'লা। এয়া হৈছে জ্ঞানৰ চেত্ৰিন (অতি মিঠা বস্তু)। চেত্ৰিনৰ এটা টোপালো কিমান মিঠা হয়। জ্ঞানৰ হৈছে এটাই শব্দ - মনমনাভৱ। এই শব্দটি কিমান মিঠা। নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা। পিতাই শান্তিধাম আৰু সুখধামৰ মাৰ্গ-দৰ্শন কৰাই আছে। পিতা আহিছে সন্তানসকলক স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ। তেন্তে সন্তানসকল কিমান আনন্দিত হ'ব লাগে। কোৱাও হয় আনন্দৰ দৰে একো খোৰাক (পথ্য) নাই। যি সদায় আনন্দিত আৰু সন্তুষ্ট হৈ থাকে তেওঁলোকৰ বাবে এয়া যেন খোৰাক। 21 জন্ম আনন্দত থকাৰ এয়া হৈছে জবৰদস্ত খোৰাক। এই খোৰাক সদায় ইজনে সিজনক খুৱাই থকা। এয়া হৈছে ইজনৰ সিজনৰ প্ৰতি জবৰদস্ত আপ্যায়ন। এনেকুৱা আপ্যায়ন আৰু কোনো মনুষ্যই কোনো মনুষ্যক কৰিব নোৱাৰে।

তোমালোক সন্তানসকলে শ্ৰীমতত সকলোৰে আত্মিক আপ্যায়ন কৰা। যিকোনো লোককে পিতাৰ পৰিচয় দিয়া এয়াও হৈছে প্ৰকৃত সুখী-সন্তোষী অৱস্থা। মৰমৰ সন্তানকলে জানে যে বেহদৰ পিতাৰ দ্বাৰা আমি জীৱনমুক্তিৰ উপহাৰ পাই। সত্যযুগত ভাৰত জীৱনমুক্ত আছিল পাৱন আছিল। পিতাই অতি উচ্চ খোৰাক দিয়ে, সেইবাবেতো গায়ন আছে অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ কথা সুধিব খুজিলে গোপ-গোপীসকলক সোধা। এয়া জ্ঞান আৰু যোগৰ কিমান ফাষ্টক্লাছ (অতি উত্তম) ৰাণ্ডাৰফুল (চমৎকাৰ) খোৰাক আৰু এই খোৰাক কেৱল এজন আত্মিক চাৰ্জনৰ ওচৰত আছে। আৰু কোনেও এই খোৰাকৰ বিষয়ে গ'মেই নাপায়। পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোকৰ বাবে হাতত উপহাৰ লৈ আহিছোঁ। মুক্তি জীৱনমুক্তিৰ এই উপহাৰ মোৰ ওচৰতহে থাকে। কল্পই-কল্পই মইহে আহি তোমালোকক এই উপহাৰ দিওঁ আকৌ ৰাৱণে কাটি লয়। সেয়েহে এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল কিমান সীমাহীন আনন্দত থাকিব লাগে। তোমালোকে জানা যে আমাৰ এজনেই পিতা, শিক্ষক আৰু সঁচা সৎগুৰু আছে যিয়ে আমাক লগত লৈ যায়। ম'ষ্ট বিলাভেদ (অতি মৰমৰ) পিতাৰ পৰা বিশ্বৰ বাদশ্বাহী পাই। এয়া জানো সাধাৰণ কথা! সন্তানসকল সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিব লাগে। গড়লী ষ্টুডেন্ট লাইফ ইজ দা বেষ্ট (ঈশ্বৰীয় বিদ্যার্থী জীৱন সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ)। এয়া এতিয়াৰেই গায়ন নহয় জানো। আকৌ নতুন সৃষ্টিত তোমালোকে সদায় আনন্দোৎসৱ পালন কৰি থাকিবা। জগতৰ লোকে নাজানে যে সঁচা আনন্দ কেতিয়া উদযাপন কৰা হ'ব। মানুষ্যৰতো সত্যযুগৰ জ্ঞানেই নাই সেয়েহে ইয়াতেই উদযাপন কৰি থাকে। কিন্তু এই পুৰণি তমোপ্ৰধান সৃষ্টিত সুখ ক'ৰ পৰা আহিল! ইয়াততো ত্ৰাহি-ত্ৰাহি কৰি থাকে। কিমান দুখৰ সৃষ্টি।

পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক কিমান সহজ পথ দেখুৱায়। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি কমল ফুলৰ দৰে হৈ থকা। ধান্দা (পেচাগত কামকাজ) আদি কৰিও মোক স্মৰণ কৰি থাকিবা। যেনেকৈ প্ৰেমিক আৰু প্ৰেমিকা থাকে, তেওঁলোকেতো ইজনে সিজনক মনত পেলাই থাকে। সেইজন তেওঁৰ প্ৰেমিকা আৰু তেওঁ তাইৰ প্ৰেমিক। ইয়াত তেনেকুৱা কথা নাই। ইয়াততো তোমালোক সকলো এজন প্ৰিয়তমৰ জন্ম জন্মান্তৰৰ প্ৰিয়তমা। পিতা কেতিয়াও তোমালোকৰ প্ৰিয়তমা নহয়। তোমালোকে সেই প্ৰেমিকক ইয়ালৈ আহিবৰ বাবে স্মৰণ কৰি আহিছা। যেতিয়া দুখ বেছি হয় তেতিয়া বেছিকৈ স্মৰণ কৰা। সেইবাবেতো গায়নো আছে - দুখত সকলোৱে স্মৰণ কৰে সুখত কোনেও নকৰে। এই সময়ত পিতা যেন

সৰ্বশক্তিমান। দিনে-প্ৰতিদিনে মায়াও সৰ্বশক্তিমান, তমোপ্ৰধান হৈ গৈ থাকে, সেয়েহে এতিয়া পিতাই কয় – মৰমৰ সন্তানসকল, দেহী-অভিমানী হোৱা। নিজকে আত্মা বুলি বুজি মোক পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু লগতে দৈৱীগুণো ধাৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক এনেকুৱা (লক্ষ্মী-নাৰায়ণ) হৈ যাবাৰে। স্মৰণ কৰাটোৱে হৈছে এই পঢ়াৰ মুখ্য কথা। উচ্চৰো উচ্চ পিতাক অতি মৰম আৰু স্নেহেৰে স্মৰণ কৰিব লাগে। সেই উচ্চৰো উচ্চ পিতাই হৈছে নতুন সৃষ্টিৰ স্থাপন কৰোঁতা। পিতাই কয় – মই আহিছোঁ তোমালোক সন্তানসকলক বিশ্বৰ মালিক কৰি তুলিবলৈ সেয়েহে এতিয়া মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ অনেক জন্মৰ পাপ খণ্ডন হৈ যাব। পতিত পাৱন পিতাই কয় – তোমালোক বহুত পতিত হৈ গ’লা সেইকাৰণে এতিয়া তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক পবিত্ৰ হৈ পবিত্ৰ সৃষ্টিৰ মালিক হৈ যাবাৰে। পতিত-পাৱন পিতাকেই আহ্বান নকৰে জানো। এতিয়া পিতা আহিছে যেতিয়া পবিত্ৰ হ’ব লাগে। পিতা হ’ল দুখ হৰ্তা, সুখ কৰ্তা। যথার্থতে সত্যযুগত পবিত্ৰ সৃষ্টি আছিল তেতিয়া সকলো সুখী আছিল। এতিয়া পিতাই পুনৰাই কয় – সন্তানসকল, শান্তিদাম আৰু সুখধামক স্মৰণ কৰি থাকা। এতিয়া হৈছে সংগমযুগ। নাৱৰীয়াই তোমালোকক ইপাৰৰ পৰা সিপাৰলৈ লৈ যায়। নাও কেৱল এখন নহয়, গোটেই সৃষ্টিখনেই যেন এখন ডাঙৰ জাহাজ। তাক পাৰলৈ লৈ যায়।

তোমালোক মৰমৰ সন্তানসকল কিমান আনন্দিত হৈ থাকিব লাগে। তোমালোকৰ কাৰণতো সদায় আনন্দই আনন্দ। বেহদৰ পিতাই আমাক পঢ়াই আছে, বাহ! এযাতো কাহানিও শুনা নাই, পঢ়া নাই। ভগৱানুবাচ – মই তোমালোক আত্মিক সন্তানসকলক ৰাজযোগ শিকাই আছোঁ। গতিকে যথা ৰীতি শিকিব লাগে, ধাৰণা কৰিব লাগে। যথা ৰীতি পঢ়িব লাগে। পঢ়াততো ক্ৰমানুসৰি সদায় হয়ই। নিজকে চাব লাগে, মই উত্তম, মধ্যম নে কনিষ্ঠ? পিতাই কয় – নিজকে চোৱা মই উচ্চ পদ পোৱাৰ যোগ্য হয়নে? আত্মিক সেৱা কৰোনে? কিয়নো পিতাই কয় – সন্তানসকল সেৱাধাৰী হোৱা, অনুসৰণ কৰা। মই আহিছোৱেই সেৱা কৰিবলৈ। নিতৌ সেৱা কৰোঁ সেইকাৰণেইতো এই ৰথ লৈছোঁ। এওঁৰ ৰথৰ বেমাৰ হ’লেও মই এওঁৰ শৰীৰত বহি মূৰুলী লিখোঁ। মুখেৰেতো ক’ব নোৱাৰো সেয়েহে মই লিখি দিওঁ। যাতে সন্তানসকলৰ মূৰুলী খতি নহয় গতিকে ময়ো সেৱাত ব্ৰতী হৈ থকা নাই জানো। এয়া হ’ল আত্মিক সেৱা। গতিকে তোমালোক সন্তানসকলো পিতাৰ সেৱাত লাগি যোৱা। অন গড় ফাদাৰলী ছাৰ্ভিচ (ঈশ্বৰ পিতাৰ সেৱাত)। যিয়ে ভালকৈ পুৰুষাৰ্থ কৰে, ভাল সেৱা কৰে তেওঁক মহাবীৰ বুলি কোৱা হয়। দেখা যায় কোন মহাবীৰ হয় বাবাৰ ডায়ৰেক্টন (নিৰ্দেশনা) মতে চলেনে? পিতাৰ আঙা হ’ল – নিজক আত্মা বুলি বুজি ভাই-ভাইক চোৱা। এই শৰীৰক পাহৰি যোৱা। বাবায়ো শৰীৰক নাচায়। পিতাই কয় – মই আত্মাসকলক চাওঁ। বাকী এইটো জ্ঞান আছে যে শৰীৰ অবিহনে আত্মাই ক’ব নোৱাৰে। ময়ো এই শৰীৰত আহিছোঁ, ভাড়া লৈছোঁ। শৰীৰৰ সৈতেহে আত্মাই পঢ়িব পাৰে। বাবাৰ বৈঠক ইয়াতেই (ক্ৰকুটিত)। এয়া হ’ল অকাল আসন। আত্মা হৈছে অকালমূৰ্ত। আত্মা কেতিয়াও সৰু ডাঙৰ নহয়। শৰীৰ সৰু ডাঙৰ হয়। যিসকল আত্মা আছে সেই সকলোৰে আসন হৈছে এই ক্ৰকুটি। শৰীৰতো সকলোৰে ভিন্ন-ভিন্ন হয়। কাৰোবাৰ অকাল আসন পুৰুষৰ হয়, কাৰোবাৰ অকাল আসন স্ত্ৰীৰ হয়, কাৰোবাৰ অকাল আসন শিশুৰ হয়। পিতাই বহি সন্তানসকলক আত্মিক ড্ৰিল (ব্যায়াম) শিকায়। যেতিয়া কাৰোবাৰ লগত কথা পাতা তেতিয়া প্ৰথমে নিজক আত্মা বুলি বুজিব লাগে। মই আত্মাই অমুক ভাইৰ লগত কথা পাটোঁ। পিতাৰ বাৰ্তা দিওঁ যে শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা। স্মৰণৰ দ্বাৰাহে মামৰ আঁতৰিব। সোণত যেতিয়া খাদ পৰে তেতিয়া সোণৰ মূল্য কম হৈ যায়। তোমালোক আত্মাসকলতো মামৰ লগা বাবে তোমালোক মূল্যহীন হৈ গৈছা। এতিয়া পুনৰ পাৱন হ’ব লাগে। তোমালোক আত্মাসকলে এতিয়া জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ প্ৰাপ্ত কৰিছা। সেই নেত্ৰেৰে নিজৰ ভাইসকলক চোৱা। ভাই-ভাই ৰূপত দেখিলে কৰ্মেন্দ্ৰিয় চঞ্চল নহ’ব। ৰাজ্য-ভাগ্য ল’ব লাগে, বিশ্বৰ মালিক হ’ব লাগে তেন্তে এইটো পৰিশ্ৰম কৰা। ভাই-ভাই বুলি ভাবি সকলোকে জ্ঞান দিয়া। তেতিয়া এইটো অভ্যাস দৃঢ় হৈ যাব। তোমালোক সকলো হৈছা প্ৰকৃত্যৰ্থত ভাই-ভাই। পিতাও ওপৰৰ পৰা আহিছে, তোমালোকো আহিছা। পিতাই সন্তানসকলৰ সৈতে সেৱা কৰি আছে। সেৱা কৰিবৰ কাৰণে পিতাই সাহস দিয়ে। সন্তানৰ সাহস, পিতাৰ সহায়..... গতিকে এইটো অভ্যাস কৰিব লাগে। মই আত্মা ভাইক পঢ়াওঁ। আত্মাই নপঢ়ে জানো! ইয়াক স্পিৰিচুৱেল ন’লেজ (আধ্যাত্মিক জ্ঞান) বুলি কোৱা হয়, যিটো আত্মিক পিতাৰ পৰাহে প্ৰাপ্ত হয়। সংগমতহে পিতা আহি এই জ্ঞান দিয়ে যে নিজক আত্মা বুলি বুজা। তোমালোক গল্প হৈ আহিছিল আকৌ ইয়াত আহি শৰীৰ ধাৰণ কৰি তোমালোকে ৪৪ জন্ম ভূমিকা পালন কৰিলা। এতিয়া পুনৰ উভতি যাব লাগে সেয়েহে নিজক আত্মা বুলি বুজি ভাই-ভাই দৃষ্টিৰে চাব লাগে। এইটো পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে। নিজে পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে, অন্যৰ কাৰণে মোৰ কি যায়! চেৰিটি বিগিনচ্ এট হ’ম অৰ্থাৎ প্ৰথমে নিজক আত্মা বুলি বুজি পাছত ভাইসকলক বুজোৱা। তেতিয়া ভালকৈ বাণ লাগিব (বুজনিৰ প্ৰভাৱ পৰিব)। এই ধাৰ ভৰাব লাগে। পৰিশ্ৰম কৰিলে তেতিয়াহে উচ্চ পদ পাবা। ইয়াৰ বাবে অলপ সহ্যও কৰিব লাগিব। যেতিয়া কোনোবাই অদৰকাৰী কথা কয় তেতিয়া তোমালোক চুপ হৈ থাকা। তোমালোক চুপ হৈ থাকিলে তেতিয়া আনে কি কৰিব! তালি দুখন হাতেৰে বাজে। এজনে মুখৰ তালি বজালে, আনজন চুপ হৈ থাকিলে তেওঁ আপোনাআপুনি চুপ হৈ যাব। তালিৰ বিপৰীতে তালি বাজিলে আৱাজ হৈ যায়। সন্তানসকলে ইজনে সিজনৰ কল্যাণ কৰিব লাগে। পিতাই বুজায় –

সন্তানসকল, সৰ্বদা আনন্দত থাকিব বিচৰা যদি মনমনাভৱ হৈ যোৱা। নিজক আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা। ভাইসকলৰ (আত্মাসকলৰ) ফালে চোৱা। গতিকে সন্তানসকলে আত্মিক যাত্ৰাত থকাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। তোমালোকৰে লাভৰ কথা। পিতাৰ শিক্ষা ভাইসকলক দিব লাগে। পিতাই কয় - মই তোমালোক আত্মাসকলক জ্ঞান দি আছোঁ। আত্মাকহে চাওঁ। মনুষ্যই মনুষ্যৰ লগত কথা পাতিলে তেতিয়া তেওঁৰ মুখখন চাব নহয় জানো। তোমালোকে আত্মাৰ লগত কথা পাতা গতিকে আত্মাকহে চাব লাগে। যদিও শৰীৰৰ দ্বাৰা জ্ঞান দিয়া কিন্তু এই ক্ষেত্ৰত দেহ-ভাৱ নোহোৱা কৰিব লাগে। তোমালোক আত্মাই বুজি পোৱা যে পৰমাত্মা পিতাই আমাক জ্ঞান দি আছে। পিতায়ে কয় - আত্মাসকলক চাওঁ, আত্মাসকলেও কয় - আমি পৰমাত্মা পিতাক চাই আছো। তেওঁৰ পৰা জ্ঞান লৈ আছোঁ, ইয়াক কোৱা হয় - আধ্যাত্মিক জ্ঞানৰ লেন-দেন, আত্মাৰ আত্মাৰ লগত। আত্মাতে জ্ঞান আছে। আত্মাকে জ্ঞান দিব লাগে। এয়া যেন ধাৰ। তোমালোকৰ জ্ঞানত এই ধাৰ ভৰি পৰিব। তেতিয়া যাকে বুজোৱা তৎক্ষণাত কাঁড় লাগি যাব। পিতাই কয় - অভ্যাস কৰি চোৱা, কাঁড় লাগে নে নালাগে। এইটো নতুন অভ্যাস গঢ়ি তুলিলে তেতিয়া দেহৰ ভাৱ আঁতৰি যাব। মায়াৰ ধুমুহা কমকৈ আহিব। বেয়া সংকল্প উদয় নহ'ব। ক্ৰিমিনেল আয়ো (কুদৃষ্টিও) নাথাকিব। আমি আত্মাই ৪৪ৰ চক্ৰ লগালোঁ। এতিয়া নাটক পুৰা হ'ল। এতিয়া পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে। স্মৃতিৰ দ্বাৰাহে তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হৈ, সতোপ্ৰধান সৃষ্টিৰ মালিক হৈ যাবাগৈ। কিমান সহজ হয়। পিতাই জানে - সন্তানসকলক এই শিক্ষা দিয়াটোও মোৰেই ভূমিকা। কোনো নতুন কথা নহয়। প্ৰত্যেক ৫০০০ বছৰৰ পাছত মই আহিবলগীয়া হয়। মই আহিবলৈ বাধ্য। সন্তানসকলক বহি বুজাওঁ - মৰমৰ সন্তানসকল, আত্মিক স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থকা তেতিয়া অন্তিমৰ স্থিতি অনুসৰিয়ে গতি হৈ যাব। এয়া অন্তকাল নহয় জানো! মামেকম স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ সংগতি হৈ যাব। স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ দ্বাৰা স্তম্ভ (খুটা) মজবুত হৈ যাব। এই দেহী-অভিমানী হোৱাৰ শিক্ষা এবাৰেই তোমালোক সন্তানসকলে পোৱা। এয়া কিমান ৰাণ্ডাৰফুল (বিস্ময়কৰ) জ্ঞান। পিতা ৰাণ্ডাৰফুল হয় সেয়েহে পিতাৰ জ্ঞানো ৰাণ্ডাৰফুল। কেতিয়াও কোনেও শুনাব নোৱাৰে। এতিয়া উভটি যাব লাগে সেইবাবে পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল এইটো অভ্যাস কৰা। নিজক আত্মা বুলি বুজি আত্মাক জ্ঞান দিয়া। তৃতীয় নেত্ৰৰে ভাই-ভাইক চাব লাগে। ইয়াতে বহুত পৰিশ্ৰম হয়।

এয়া হৈছে তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ সৰ্বোত্তম উচ্চতকৈ উচ্চ কুল। এই সময়ত তোমালোকৰ জীৱন অমূল্য হয় সেইবাবে শৰীৰকো চম্ভালিব লাগে। তমোপ্ৰধান হোৱা বাবে শৰীৰৰ আয়ুসো কম হৈ গৈছে। এতিয়া তোমালোক যিমানৈ যোগত থাকিবা, সিমানৈ আয়ুস বাঢ়িব। তোমালোকৰ আয়ুস বাঢ়ি বাঢ়ি সত্যযুগত ১৫০ বছৰ হৈ যাব, সেইবাবে শৰীৰকো চম্ভালিব লাগে। এনেকুৱা নহয় যে এয়াতো মাটিৰ পুতলা, নাশ হৈ যাব। নহয়। ইয়াক জীয়াই ৰাখিব লাগে। এইটো অমূল্য জীৱন নহয় জানো! কিবা বেমাৰ হ'লে তেতিয়া তাৰ বাবে বিৰক্ত হ'ব নালাগে। তাকো কোৱা শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা। যিমানৈ স্মৰণ কৰিব সিমানৈ তাৰ পাপ খণ্ডন হৈ গৈ থাকিব। তাৰ সেৱা কৰিব লাগে। জীয়াই থাকক, শিৱ বাবাক স্মৰণ কৰি থাকক। এইটোতো বুজি পোৱা নহয় যে মই বাবাক স্মৰণ কৰোঁ। আত্মাই স্মৰণ কৰে, পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পাবলৈ। অম্হা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(১) নিজকে চোৱা মই পুৰুষাৰ্থত উত্তম হওঁ, মধ্যম হওঁ নে কনিষ্ঠ হওঁ? মই উচ্চ পদ পোৱাৰ যোগ্য হয়নে? মই আত্মিক সেৱা কৰোনে?

(২) তৃতীয় নেত্ৰৰে আত্মা ভাইক চোৱা, ভাই-ভাই দৃষ্টিৰে সকলোকে জ্ঞান দিয়া, আত্মিক স্থিতিত থকাৰ অভ্যাস কৰা তেতিয়া কৰ্মেন্দ্ৰিয় চঞ্চল নহ'ব।

বৰদান: পেপাৰ (পৰিস্থিতি) আহিলে ভয়-ভীত হোৱাৰ সলনি ফুল ষ্টপ (যতি) লগাই সম্পূৰ্ণ উত্তীৰ্ণ হওঁতা সফলতামূৰ্ত হোৱা
যেতিয়া যিকোনো প্ৰকাৰৰ পৰিস্থিতি আহে তেতিয়া ভয়-ভীত নহ'বা, ক্যুৱেশ্বন মাৰ্কত নাহিবা (প্ৰশ্ন নকৰিবা), এইটো কিয় আহিল? এনেকৈ ভাবি সময় নষ্ট নকৰিবা। ক্যুৱেশ্বন মাৰ্ক সমাপ্ত আৰু ফুলষ্টপ লগোৱা, তেতিয়াহে ক্লাচ (শ্ৰেণী) পৰিৱৰ্তন হ'ব অৰ্থাৎ পেপাৰত উত্তীৰ্ণ হ'বা। ফুলষ্টপ লগোৱাজন ফুল পাছ (সম্পূৰ্ণ উত্তীৰ্ণ) হ'ব কিয়নো ফুলষ্টপ হৈছে বিন্দুৰ স্থিতি। দেখিও নাচাবা, শুনিও নুশুনিবা। পিতাই যি

শুনাইছে সেয়া শুনা, পিতাই যি দিছে সেয়া চোৱা তেতিয়া ফুল পাছ হৈ যাবা আৰু পাছ হোৱাৰ চিন - সদায়
উল্লতিৰকলাৰ অনুভৱ কৰি সফলতাৰ তৰা হৈ যাবা।

স্লোগান:

স্ব-উল্লতি কৰিবলৈ হ'লে ক্যুৱেশ্বন (প্ৰশ্ন কৰা), কাৰেক্স্বন (শুধৰণি কৰা) আৰু ক'টেশ্বন (বেলেগৰ উদ্ধৃতি
দিয়া) ত্যাগ কৰি নিজৰ কানেক্স্বন (সংযোগ) ঠিক ৰাখা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!

অত্যন্ত স্থিতিৰ অনুভৱ কৰাৰ বাবে বিশেষ হোমৱৰ্ক

যিকোনো প্ৰকাৰৰ বিঘিনিযে বুদ্ধিক অশান্ত কৰিলে তেতিয়া যোগৰ প্ৰয়োগৰ দ্বাৰা প্ৰথমে সেই বিঘিনিক দূৰ কৰা।
মন-বুদ্ধিত যাতে অলপো ডিষ্টাৰবেঞ্চ (অশান্তি) নাথাকে। অব্যক্ত স্থিতিত স্থিত হোৱাৰ এনেকুৱা অভ্যাস হ'ব লাগে যাতে
আত্মাই আত্মাৰ কথাক বা যিকোনো লোকৰে মনৰ ভাৱক সহজে জানি লয়।